

LUTAD MOT KLIPPAN - KAPITEL 8

[Spara som PDF](#)

Lyssna till bokens Kapitel 8 via spelaren nedan (talsyntes):

Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem ljudfilen till din dator (mp3).

r tro? Att upptäcka nåden

"Det är HERRENS nåd att det inte är ute med oss,

att det inte är slut med hans barmhärtighet. Den är ny varje morgon, stor är din trofasthet." (Klagovisorna 3:22)

Att vi endast behöver ha tro som ett senapskorn enligt Bibeln, säger väldigt mycket. Det utmanar oss egentligen att ha en liten, liten tro i våra små trånga, ofta självuppfyllda hjärtan, men istället en stor tillit på en stor Gud som är trons upphovsman och fullbordare (Heb 12:2). Det är inte vi som ska dra det tyngsta lasset i vår tro, det vill Gud göra. Låter vi honom få göra det eller vill vi vara stora starka, duktiga och "spänna trosmuskulerna"? Vill vi som i Word of Faith Movement "lösa ut" Guds närvaro på egen hand som om vi var små gudar? Jag tror att Gud intresserat och med gränslös kärlek ser på hur vi gensvarar i tro, och om vi kommer att försöka "tro" i egen kraft, eller som ett senapskorn och ett senapskorn är väldigt litet. Har vi ro att luta oss tillbaka, sänka axlarna och lättade överlämna rodret till Herren och tillitsfullt säga: "Ske din vilja"? Jag har tidigare skrivit om att Gud är suverän och allsmäktig. Han ser hur mycket våra små begränsade hjärtan kan tro och resten av "troskvoten" vill han uppfylla och fullborda och är det inte det som är nåd? För vi är inte ens frälsta av oss själva:

"Ty av nåd är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det. Det beror inte på gärningar, ingen skall kunna berömma sig. (Ef 2: 8-9)

Vår utmaning är egentligen inte att tro mycket, att använda tron som en slags dunderhonung likt björnen Bamse i olika situationer, och så känner vi oss stora och starka. Nej, utmaningen är att *förtrösta* och ha tillit till att det handlar om honom och inte vår förmåga. Att som barnet låta sig bäras omkring nära Guds hjärta. Jesus satt vid ett tillfälle med lärjungarna i båten för att fara över till andra sidan när en häftig stormby kom och vågorna slog in i båten, men Jesus sov (Mark 4:35-41). Han var så tillitsfull att han inte ens hade vaknat för att se vad som stod på runt omkring honom. Detta är ett exempel på djup och innerlig överlåtelse, förtröstan och tillit till Gud, och lärjungarna i båten befallde inte själva över vädrets makter, som dagens trosförkunnare som påstår att de kan befälla tornados att försvinna och att de kan ta auktoritet över vädret i allmänhet. Lärjungarna var så uppskrämda och stressade över att båten tog in vatten och i sin upprördhet förstod de inte att Jesus sov för att han litade på Gud. Han lät ingenting störa hans frid. När de väckte honom hutade Jesus trosvisst åt stormen och den lade sig och det blev alldeles lugnt.

I 1 Kor 13:13 står det att kärleken är störst av allt, ja alltså också större än tron och det kan man märka i evangelierna. Ofta förstod lärjungarna inte vem Jesus verkligen var eller vad han kunde göra. När han kom gående till dem på vattnet blev de förskräckta och trodde att han var ett spöke (Mark 6:45-52). Och i Mark 8:4 frågar lärjungarna varifrån alla människor ska få mat att bli mätta där de var i ödemarken trots att de tidigare i Markus 6:30-44 hade fått vara med om brödundret till fem tusen personer. Jesus fick gång på gång stå ut med lärjungarnas "tröghet" och bland dem fanns också Tomas som kallades "Tomas tvivlaren", men det var Jesus som utvalde lärjungarna trots alla deras brister, och han visade spikhålen för Tomas som sa att han annars inte kunde tro (Joh 20:25). Tvivel är inte något som oroar Gud, men där det finns otro, som det fanns i Jesus hemstad, där hade han svårt att utföra några kraftgärningar. Otro tror jag sitter djupt i hjärtat men i tvivel öppnas en möjlighet för nåden att komma in och verka. Så var det när Tomas fick se spikhålen i Jesus handflator. Tvivel tror jag därför inte är en synd, som Trosrörelsen säger, men att inte göra saker i tro är synd, det är skillnad.

Vi som kommit ut ur vilseledande sammanhang behöver uppleva mycket nåd i trosvandringen med Gud. Ibland tror vi som kristna att vi har stor tro för något i våra liv och är helt säkra på att få bönesvar, kanske när det gäller till exempel helande. Ändå kommer inte bönesvaret och helandet uteblir men en annan gång

kanske vi tror med en axelryckning och får erkänna vår otro och ändå får vi bönesvar. I Bibeln ser man att Gud gensvarar på tro, men inte alltid på det sätt som vi tror, för Gud kan i sin suveränitet verka oberoende av vår tro. Man kan se det i Joh 5:1-17 där Jesus botar mannen vid Betesdadammen som varit sjuk i trettioåttio år. Judarna frågade mannen vem som gjort honom frisk men han kunde inte svara på det.

"Då frågade de: Vem var den mannen som sade åt dig att ta din bädd och gå? Men han som blivit botad visste inte vem det var. Jesus hade nämligen dragit sin undan, eftersom det var mycket folk på platsen." (Joh 5:12-13)

Mannen blev alltså botad fast han inte ens visste vem Jesus var!

I Trosrörelsen söker man mycket efter tecken, under och manifestationer, men att vilja ha det är inte tecken på en stor tro.

"Ett ont släkte kräver ett tecken, men det ska inte få något annat än Jonas tecken." (Matt 16:4)

Många av alla dessa som ständigt "kommunicerar" med Gud och skriver bästsäljande böcker om sina resor till himlen i tid och otid, och som skryter om framgång, hälsa och pengar genom sin stora tro, alla dessa imponerar inte på Jesus. Däremot blev Jesus ofta imponerad av det "lilla" han såg där han gick fram. En kanaaneisk kvinna bad Jesus förbarma sig över hennes dotter som var svårt besatt (Matt 15:22). Jesus tänkte först inte hjälpa henne. Men kvinnan envisades och svarade:

"Men hundarna äter ju smulorna som faller från deras herrars bord." Då sade Jesus till henne: "Kvinna, din tro är stark, det skall bli som du vill." Och från den stunden var hennes dotter frisk." (Matt 15:27-28).

Kvinnan nöjde sig alltså med smulor som kanske påminde om små obetydliga senapskorn i storleken, men Jesus tyckte att hennes tro var stor och de små "smulorna" räckte.

Ju mer vi lär känna honom, desto mer tror jag tilliten kommer att öka och vår prestationsfyllda tro spricker som en ballong och lämnar istället utrymme för nåden i en tro som ett pyttelitet senapskorn. Det kan verkligen vara en slags utmaning att släppa taget och låta Gud vara Gud när vi tror. Han är intresserad av våra hjärtan för tron är verksam genom kärlek (Gal 5:6). Ju större fokuset blir på Jesus, ju mer vi förflyttar blicken från oss själva till honom och vi förstår att det

inte handlar om egna gärningar, desto tydligare tror jag nåden blir.

Trosviss men inte naiv

Att se sanningen som den är kan vara ofta var något som är obekvämt. En bubbla som kristna ofta går omkring i är "naivitetsbubblan", som innebär att du som kristen kanske ibland tror lite i "överkant" så att du har orealistiska förhoppningar på människor omkring dig och i olika situationer. Du är kanske mer empatisk än vad som är nyttigt för dig eller så är du en hopplös empatisk romantiker. Men att ha empati är något som är bra och väldigt fint, men du behöver inte vara naiv! Jag har hört många kristna säga att de blivit "helade" från cancer, trots att det tar fem år eller mer att bli friskförklarad av vården. Jag har också hört kristna säga: "Vi kan inte bli bedragna. Guds förmåga att beskydda oss är större än djävulens förmåga att bedra oss." Men det är inte vad Bibeln säger.

"Var nyktra och vaksamma. Er fiende djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker efter någon att sluka. Håll stånd mot honom, orubbliga i tron. " (1 Petr brev 5:8)

Vi ska såklart ha tro och förväntan på en stor Gud, men det kan ta många smärtsamma lektioner och dåliga erfarenheter innan vi blir realistiska, icke naiva men ändå förtröstansfulla kristna. Jag vet, för jag blev kvar i trosrörelseförsamlingen i många år och inte ens en mycket plågsam och smärtsamt långdragen psykos fick mig att inse att jag skulle lämna alltsammans. Inte förrän den dagen då bubblan sprack. Jag var en sån där obotlig kristen romantiker som inte hade urskiljningsknapparna på och som svalde allt jag hörde och såg på plattformen. Nu ska jag skriva något som jag är HELT ÖVERTYGAD om, nämligen att jag tror att Gud tillät sjukdomen att drabba mig, vilket du kanske inte tror, men så vet jag att det var. Det var när jag gick in och började läsa på bibelfokus.se om att avhoppare från Livets ord på 80- och 90-talet fick erfara psykisk ohälsa (till exempel psykos) innan och efter avhoppet, som jag förstod och kunde reflektera över min egen resa. Men Trosrörelsen förnekar bestämt att Gud kan tillåta sjukdom. Det kommer enligt rörelsen endast från djävulen.

Keramik

Tvivel kan vara en vila

När man slutar upp att skyndsamt ila

Då, när du håller på att spricka
Får du ur nådens källa dricka
Av lite tvivel går du inte sönder i din tro
Men Herren kompenserar med sin himmelska ro
Om du pumpar upp tron likt en stor ballong
Så kommer den att spricka
Och du får pumpa än en gång
Men om du tillåter dig att vara som ett lerkärl i keramik
Så landar nåden i dig och du blir Kristuslik

Senapskorn

Ibland kan jag bli så upptagen av all planering i min kalender
Och jag hör inte alltid signalerna som himlen till mig sänder
Ibland vill jag inte slå upp Guds tjocka bok för att jag har så mycket intryck att processa
Ibland går allt på tok och det känns svårt att förstå att jag är Guds älskade prinsessa
Ibland känns bönen som en krampaktig prestation
Som vill beröva mig både friden och ron
Ibland är det lättare att tvivla än att tro
Säg, på vad kan dessa hinder bero
Kanske är det bara så
Att vi är människor med svagheter och brister
Och de gånger vi går sönder
Så har Gud ett himmelskt klister

Klistret det är nåden som fyller i varje spricka

Som vattnar det torra i våra liv

Så vi kan andas ut och dricka

Jag tror att Gud sätter värde på ett kanske bräckligt men uppriktigt ja

Att Gud bär det tyngsta lasset

Det tycker jag är bra

För Bibeln säger ju

Att tro som ett senapskorn är allt vi behöver ha

Nåden till alla

Målning av Anna-Karin

Moral är bra och ett samvete ska vi ha

Att leva som en tjuv eller förbrytare är inte bra

Men oavsett kriminell eller fläckfritt snäll

Att dö utan Jesus, det vill du inte göra

Så nu vill jag att du evangeliet ska få höra

Oavsett hur smutsig

Misslyckad eller hur mycket ensamhet du bär
Hur deprimerad eller tvärtom lyckad och arbetsam du är
Du säger Jag har aldrig stulit en knappnål en endaste dag
Ja du är precis lika misslyckad, smutsig och svag
Som den värsta förbrytare du faktiskt är
För Bibeln säger vi gick alla vilse
Vi alla syndare är
Det är nåden som ska ta dig till himlens sal
Och som ska frälsa dig från helvetes kval
För Jesus umgicks med de utslagna och små
Han gjorde det för att de skulle kunna förstå
Hur oerhört stor hans kärlek till oss är
Döden på korset om detta oss lär
Ja han älskar tjuven som smet iväg på lca
Och han älskar dem som redan är nöjda och kallar sig rika
Våra hjärtan är smutsiga
I behov av frälsning
Så döm inte din nästa
Det är min hälsning
Du ingår också i skitstövelgruppen
Petrus svek Jesus tre gånger sedan gol tuppen
Men förlåtelsens kraft gäller
Ja, alla jordens individer
Ja varje människa på vårt runda klot

Evangelium är biljetten till nåd och inte ett hot

Jesus älskar din störande granne och din oförskämda nästa

Jesus älskar inte bara de lyckade och bra eller de flesta

Jesus älskar alla och dem som ingen ville ha

Kriminella och rättfärdiga

Sjuka, friska, dåliga och bra

En gränslös kärlek vill han erbjuda dig idag

Om du hans underbara gåva av nåd vill ha

[Till avslutande tankar -->](#)

[←- Till Kapitel 7](#)

[←- Till Förstasidan](#)